

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (4)

Covoare de in subțire răsucit - dimensiunile lor și alte aspecte

Samuel Ridout

Online începând de la: 12.05.2023, Actualizat: 12.05.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 36.8-13

Exodul 36.8-13: Și toți cei cu inima înțeleaptă dintre cei care lucrau la facerea cortului au făcut zece covoare de in subțire răsucit și de material albastru și purpură și stacojiu: cu heruvimi lucrați artistic le-au făcut. Lungimea fiecărui covor era de douăzeci și opt de coți și lățimea fiecărui covor era de patru coți: o singură măsură pentru toate covoarele. Și a îmbinat cinci covoare unul cu altul și a îmbinat celelalte cinci covoare unul cu altul. Și a făcut cheotori din fir albastru pe marginea unui covor, la capătul îmbinării; tot așa a făcut pe marginea ultimului covor, la îmbinarea a doua. A făcut cincizeci de cheotori pe un covor și a făcut cincizeci de cheotori pe marginea covorului care era în îmbinarea a doua: cheotorile erau una în fața alteia. Și a făcut cincizeci de copci de aur și a îmbinat covoarele unul cu altul cu copcile, astfel încât cortul era una.

După ce am analizat culorile și materialele covoarelor, să încercăm acum să înțelegem ceva din semnificația dimensiunilor și a aranjamentului lor.

Învelitoarea cea mai interioară a cortului era formată din zece covoare, fiecare având o lățime de 4 coți și o lungime de 28 de coți. Aceste zece covoare erau unite între ele pentru a forma două câmpuri compuse din câte cinci covoare fiecare, care la rândul lor erau unite pentru a forma o acoperire completă. Modul în care cele cinci covoare au fost unite nu este menționat în mod explicit (probabil că au fost cusute împreună), dar instrucțiunile pentru unirea celor două câmpuri sunt foarte clare în acest sens: cincizeci de cheotori albastre au fost atașate la marginea covoarelor și cincizeci de copcii de aur au fost folosite pentru a le uni pe toate într-un întreg.

Această primă învelitoare a celor zece covoare era cortul propriu-zis sau, literalmente, „locuința” (compară cu Exodul 36.14 și multe alte pasaje). Celelalte învelitori par să fie legate de acest prim strat și să servească drept protecție a acestuia (compară cu Exodul 36.14,19 unde învelitoarea din păr de capră este numită „*acoperiș*, deasupra cortului”, iar celelalte două pur și simplu „învelitoare”). Există, fără îndoială, un sens în utilizarea acestor cuvinte diferite. Cea mai joasă învelitoare sau locuință, cu culorile sale variate și heruvimi, făcută într-o lucrare artistică, era mult mai ornamentată decât oricare dintre celelalte. După cum am văzut deja în parte, ea vorbește despre Domnul nostru Isus într-un mod foarte cuprinzător. Astfel, această primă învelitoare, locuința propriu-zisă, Îl reprezintă într-un mod față de care celelalte învelitori se află într-o relație complementară. Vom vedea acest lucru mai clar atunci când le vom examina mai îndeaproape.

Cuvântul pentru „covor” în ebraică este *yerioth* și este derivat dintr-un cuvânt care înseamnă „a tremura” sau „a vibra”, așa cum fac covoarele suspendate. Un cuvânt similar, cu un sens primar comparabil, este cuvântul pentru „frică”. Cât de potrivit descriu aceste gânduri pe Domnul Isus, cum a trăit El aici pe pământ. El a fost Cel dependent, care nu s-a bazat pe puterea Sa interioară, ci S-a agățat întotdeauna de Tatăl Său. El a fost desăvârșit de ascultător, pentru că era complet dependent de voința lui Dumnezeu. Da, El a fost caracterizat de adevărata „frică” de Domnul. El era întotdeauna mișcat de cea mai mică adiere a Duhului. Din punctul de vedere al omului, El era caracterizat de o slăbiciune totală, deoarece nu posedă nicio voință în afara supunerii desăvârșite față de Dumnezeu. Și tocmai prin aceasta s-

a revelat în El întreaga natură a lui Dumnezeu: pe de o parte, în raport cu păcatul, cu lumea și cu satan; pe de altă parte, în acest fel, El a dat expresie deplină gândurilor și căilor lui Dumnezeu de îndurare sau chiar de judecată în legătură cu omul.

Cuvântul „covor” în ebraică este feminin și, atunci când se spune că „unul cu altul” trebuia să se îmbine, se spune literal „o femeie cu sora ei” (Exodul 26.3; Exodul 18.18). Și acest detaliu este în armonie cu locul de smerenie, de dependență și de supunere, pe care l-a ocupat și l-a păstrat Domnul nostru.

Dimensiunile - Domnul ca Om

Să ne întoarcem acum la dimensiunile celei mai interioare învelitori, pentru a-i înțelege semnificația. Dacă se dorește să existe simetrie în clădiri, este esențial să se facă măsurători precise, iar pentru aceasta este nevoie de o unitate de măsură. În Sfânta Scriptură, această măsură este cotul, în ebraică *ammah*, care provine de la un cuvânt care înseamnă „mamă”. Aceasta era lungimea „brațului mamei”, adică a antebrațului, partea cea mai din față și cea mai proeminentă a brațului. Se întindea de la cot până la vârful degetului și se folosea la toate lucrările. Prin urmare, era o măsură care venea de la om și nu de la o autoritate superioară. Cerințele lui Dumnezeu sunt complet inteligibile și juste și nu depășesc înțelegerea umană. Cu toate acestea, este așa, că niciunul dintre fiii căzuți ai lui Adam nu s-a ridicat la înălțimea acestui standard uman perfect: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți [sau: nu ajung la] de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Și totuși, desfătarea lui Dumnezeu este la fiii oamenilor (Proverbele 8.31), iar cetatea cerească este măsurată cu măsura unui om (Apocalipsa 21.17). Dacă Dumnezeu trebuie să fie înțeles într-o oarecare măsură de creaturile Sale, atunci nu în acea glorie nespus de mare și care nu se poate exprima, și pe care nimeni nu o cunoaște, în afară de Fiul, ci în Cel care S-a smerit pe Sine și S-a făcut asemenea oamenilor (Filipeni 2.7). Cât de minunat! Dumnezeu Se revelează în carne, iar noi suntem invitați să Îi aplicăm standardul (care este în mâinile noastre și care ne-a condamnat prin faptul că suntem lipsiți de gloria lui Dumnezeu), pentru a vedea cât de desăvârșit a îndeplinit El cerințele lui Dumnezeu.

Astfel, în unitatea de măsură a covoarelor, ni se amintește de întruparea Domnului nostru. El a fost și este Dumnezeu, dar El este acea viață veșnică care era la Tatăl și care ni s-a descoperit, astfel încât Ioan a putut spune: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile” (1 Ioan 1.1).

Atunci când ceva este măsurat temeinic, acest lucru include toate direcțiile și astfel vedem că covoarele au fost măsurate atât în lungime, cât și în lățime.

„Lungimea” semnifică întinderea și putem foarte bine să o legăm de întregul curs al vieții. De fapt, cuvântul este folosit în acest sens în Scriptură, căci expresia „lungimea zilelor” (compară de exemplu cu Psalmul 21.4) este o expresie cunoscută.

Cuvântul pentru „lățime” se referă, conform rădăcinii sale, la sensul de „spațios” sau „extins”. Este folosit mereu atunci când se vorbește despre dimensiunile cortului și ale Templului. În ceea ce privește Templul, acest lucru se aplică atât la cel din vremea lui Solomon, cât și la viitoarea clădire descrisă de Ezechiel. Dar suntem familiarizați și cu utilizarea alegorică a

acestui cuvânt. Astfel, Solomon avea o inimă deschisă (literal „lățime”) (1 Împărați 4.29): „Voi umbla în loc larg, pentru că am căutat rânduile Tale” (Psalmul 119.45; compară și cu Psalmul 119.32; 81.10; Isaia 60.5). În sens negativ, cuvântul este folosit pentru mândrie: „Cel ce are ochii mândri și inima îngâmfată („lată”)” (Psalmul 101.5; Proverbele 21.4; 28.25). „Lățimea” indică astfel caracterul vieții și circumstanțele asociate cu ea. Aplicate la Domnul, „lungimea” ar indica întregul curs al vieții, iar „lățimea” caracterul și circumstanțele în care ea s-a desfășurat.

4 coți lățime

Deci, care erau dimensiunile acestor covoare? Aveau o lățime de 4 coți și o lungime de 28 de coți. Patru este numărul pământului. Scriptura vorbește despre „cele patru colțuri ale pământului” (Isaia 11.12). A patra carte a Bibliei, Numeri, vorbește despre călătoria în pustie și despre testarea poporului lui Dumnezeu. Am văzut cum cele patru evanghelii Îl prezintă pe Domnul nostru ca fiind Omul desăvârșit, cum a fost testat în toate privințele. Acest aspect a fost tratat pe larg în altă parte¹, așa că este suficient să spunem aici că patru este numărul care vorbește despre pământ, despre creație, despre testare și despre slăbiciune. Atunci când creatura este testată, ea dezvăluie slăbiciunea și, prea adesea, eșecul. Să aplicăm acum semnificația acestui număr la Domnul nostru, pentru a vedea cum se potrivește cu viața lui și cum nu se potrivește.

În primul rând, este numărul pământului, al creației. După cum am văzut deja, el indică natura umană a Domnului nostru și nu divinitatea Sa. El vorbește despre El, așa cum a umblat El pe pământ - pe care îl putem asocia cu lățimea covorului.

Însă, numărul patru vorbește și despre slăbiciune - și cât de clar o vedem la Domnul nostru! Cine ar fi crezut că Fiul lui Dumnezeu va veni pe pământ ca Om în felul în care a făcut-o? Ce găsim atunci când Îl căutăm pe „Fiul Celui Preaînalt” (Luca 1.32), pe care îngerii îl laudă? Cea mai slabă dintre toate ființele: „un Copil ... înfășat în scutece” (Luca 2.12) - ce semn de neputință este pentru Cel care Se învelește în lumină ca într-o haină (Psalmul 104.2). Acum El zace „într-o iesle”, în compania animalelor! Doamne al slavei, fă ca întregul univers să cadă în adorare înaintea Ta, pentru că Te-ai smerit atât de mult!

Urmărindu-L pe Domnul de-a lungul vieții Sale, găsim mereu semnele acestei slăbiciuni (acest număr al pământului). „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul” (Matei 8.20). Nu citim niciodată că El a făcut o minune pentru a se ajuta pe Sine - El, Cel total dependent, S-a folosit de bună voie și din belșug pe Sine și de puterea Sa pentru alții. El satură cinci mii de oameni cu câteva pâini, dar nu transformă nici măcar o singură piatră în pâine pentru Sine.

În afară de aceasta, numărul patru vorbește și despre ispitire, încercare și testare. Pământul este locul în care omul este pus la încercare și ce slăbiciune, ce eșec iese la iveală. Nimeni nu a fost vreodată atât de deplin încercat ca iubitul nostru Domn. Acest lucru nu este valabil doar pentru cele patruzeci de zile și pentru ispitele deosebite ale lui satana, care au încheiat acest timp. El a îndurat de-a lungul întregii Sale vieți „împotrivire mare din partea păcătoșilor” (Evrei 12.3). Astfel, această măsură de 4 coți lățime vorbește despre Omul slab, ispitit și încercat -

Într-adevăr, vorbește despre Cel care este „în stare să aibă milă de noi în slăbiciunile noastre” și care „în toate a fost ispitit asemenea nouă, în afară de păcat” (Evrei 4.15).

28 coți lungime

Lungimea acestor covoare era de 28 de coți. Dacă împărțim acest număr în doi factori, obținem 4 și 7. După cum tocmai am văzut, patru este numărul pământului și al slăbiciunii. Șapte este poate cel mai cunoscut număr dintre toate. El vorbește despre caracterul complet și desăvârșire. De exemplu, o săptămână completă este formată din șapte zile. Alte exemple în acest sens sunt cele șapte vaci grase și slabe din visul lui Faraon (Geneza 41.1-7) și diferitele serii de șapte din cartea Apocalipsa. Șapte ori patru sugerează că încercarea, testarea și slăbiciunea Domnului nostru au fost doar prilejul pentru revelarea perfecțiunii Sale.

Să observăm că șapte nu se *adaugă* cu patru, ca și cum ar fi ceva separat de acesta, independent. Nu, el a fost *multiplicat* cu numărul patru. Slăbiciunea și dependența reprezentau perfect ceea ce era El. El nu era desăvârșit doar *în ciuda* ispitei, ci era desăvârșit în ispită. Privește cum satan a încercat să-L îndepărteze de locul de dependență, forțându-L să facă pâine din pietre. A face o minune în astfel de circumstanțe ar fi însemnat să *adune* pe șapte cu patru. În orice caz, acest lucru ar fi exprimat puterea Sa. În schimb, vedem perfecțiunea *în* slăbiciune și dependență. El ar fi putut la fel de bine să-Și arate puterea supranaturală aruncându-Se de pe streșina Templului, dar perfecțiunea ascultării a fost arătată prin refuzul de a-L ispiti pe Domnul Dumnezeu Său. Atunci când a refuzat să se plece în fața lui satan, care, la urma urmei, îi oferise toate împărățiile acestei lumi și gloria lor, ne-am fi așteptat ca El să îl forțeze pe acest dușman al lui Dumnezeu și al omului să Îl recunoască drept Creator și Domn, pentru că așa era. În schimb, vedem desăvârșirea manifestată mai departe în smerenie, căci El Însuși Se va închina, și în aceasta va conduce omagiul întregii creații: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești” (Matei 4.10).

Oriunde Îl privim pe Domnul nostru în viața Sa pe pământ, întâlnim această caracteristică. Obosit de drum, El se așază la izvorul din Sihar și o roagă pe femeia care venise acolo să scoată apă, să-I dea să bea (Ioan 4). Aici avem numărul patru - slăbiciune și dependență. Însă în conversația cercetătoare de inimă, El îi arată toate păcatele ei și se prezintă pe Sine ca fiind Hristosul. Vedem cifra șapte (adică desăvârșirea) în legătură cu locul smerit pe care îl ocupase. Este izbitor modul în care, pe tot parcursul evangheliei lui Ioan, Domnul nostru accentuează supunerea Sa față de Tatăl, în evanghelia care ne prezintă desăvârșirea Sa ca nici o altă evanghelie.

Altă dată Îl vedem *dormind* în partea din spate a corabiei, în timp ce ucenicii navighează pe lac (Matei 8.24-26). Totuși, când este trezit de ucenicii Săi speriați, El se ridică, le ia temerile și reduce furtuna la tăcere - de dragul lor, pentru că El Însuși a putut să se odihnească și să doarmă în grija Tatălui Său în timp ce furtuna făcea ravagii. În evangheliile, El este văzut în mod constant în acest fel: dependent, ascultător, ispitit - dar desăvârșit în toate.

Dependența constantă în rugăciune ilustrează același fapt. Ce ar putea fi mai frumos decât să-L vedem pe Domnul nostru cum Își revarsă inima către Tatăl în orice împrejurare? Lupta Sa înverșunată din Ghetsimani (și dacă spunem ceva despre aceasta, vrem să o facem cu grijă)

arată o desăvârșire care este pe deplin umană, dar pe care nimeni altcineva nu a posedat-o vreodată. În 2. Corinteni 13.4 se spune că El a fost „răstignit în slăbiciune” - ce desăvârșire vedem astfel în fiecare parte a acelei teribile suferințe! Într-adevăr, covorul are o lungime de 28 de coți: întreaga „lungime” a vieții Sale a dezvăluit desăvârșirea absolută în dependență totală.

Două câmpuri cu câte cinci covoare fiecare - Domnul a îndeplinit responsabilitatea față de Dumnezeu și față de om.

Covoarele au fost grupate în două câmpuri de câte cinci fiecare - deci erau zece în total. Numărul cinci reprezintă capacitatea omului. Așadar, avem cinci degete la o mână, ceea ce face un total de zece pentru ambele mâini. Zece ne amintește de cele zece porunci, măsura responsabilității depline a omului. Cele zece porunci au fost scrise pe două tablete, arătând responsabilitatea omului față de Dumnezeu și față de om.² Cele două câmpuri de covor simbolizează această dublă responsabilitate, pe care Domnul nostru a îndeplinit-o. Privește relația Sa cu Dumnezeu: a lipsit ceva aici, în vreun moment? Mărturia Domnului nostru în acest sens este că El a făcut întotdeauna ceea ce Îi era plăcut (Ioan 8.29), mărturia Tatălui a ieșit din slava glorioasă cu cuvintele: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3.17), iar în cele din urmă avem mărturia Duhului Sfânt care L-a uns și a rămas peste El.

Putem aplica la El fiecare dintre primele patru porunci și, în ciuda înțelegerii noastre imperfecte, nu putem să nu vedem aici cei 4 coți și cei 28 de coți:

- „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (Exodul 20.3). Cât de minunat a fost demonstrat acest lucru prin fiecare act al Omului smerit. Concepția lui Dumnezeu cu privire la această poruncă s-a arătat în El; Dumnezeu a fost întotdeauna Cel care l-a umplut gândurile. Astfel, nu a existat niciodată nici cea mai mică întoarcere spre idolatria interzisă în porunca a doua, care să nu fi fost practică într-o anumită manifestare de fiecare om. Lăcomia este idolatrie (Coloseni 3.5). Iată pe cineva care putea spune cu toată tăria sufletului său sfânt: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moștenire frumoasă” (Psalmul 16.6). Și tot în acest context El a rostit cuvintele: „Durerile celor care aleargă după un alt dumnezeu se vor înmulți; nu voi turna darurile lor de băutură de sânge și nu voi pune numele lor pe buzele mele” (Psalmul 16.4). Cât de mult erau toate acestea în contrast cu Israel, căruia i se poruncise: „Să nu amintiți numele dumnezeilor străini; să nu se audă din gura ta” (Exodul 23.13). Cine s-ar gândi o clipă să asocieze Numele Domnului nostru Isus cu cel mai mic act de infidelitate față de Dumnezeu și Tatăl său?
- „Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău” (Exodul 20.7). Ah, unul dintre lucrurile rele care ies din inima omului este blasfemia. Numele Tatălui a fost mereu pe buzele Domnului nostru, dar niciodată într-un mod frivol. El a învățat și a practicat cu desăvârșire absolută rugămintea: „Sfințească-Se Numele Tău” (Luca 11.2). Același lucru este valabil și pentru plata juruștelor: nimeni nu și-a îndeplinit vreodată obligațiile și promisiunile față de Dumnezeu. De aceea, Domnul nostru i-a avertizat să nu ia asupra lor jurăminte pe care nu le pot îndeplini (Matei 5.33-37). Dar El putea spune:

„Jurămintele pe care Ți le-am făcut sunt asupra mea, Dumnezeu” (Psalmul 56.12); „Îmi voi împlini jurămintele față de Domnul, înaintea întregului Său popor” (Psalmul 116.14). Și ce jurăminte au fost acestea! Să-L glorifice pe Dumnezeu cu privire la păcat; să caute și să salveze ceea ce era pierdut (Luca 19.10); să pună temeliile veșnice ale mântuirii, adânci, sigure și largi; să aducă pe mulți la glorie (Evrei 2.10). Când reflectăm la costul îndeplinirii acestor jurăminte, ne determină să ne închinăm Celui care nu a făcut niciodată un jurământ pripit și nici nu a încălcat vreun angajament, pe care l-a luat față de Dumnezeu și Tatăl Său.

- „Adu-ți aminte de ziua sabatului, ca s-o sfințești” (Exodul 20.8). Fariseii L-au acuzat în repetate rânduri că a încălcat sabatul, pentru că a vindecat bolnavi în acea zi. El nu numai că i-a dovedit de ipocrizie, la urma urmei ei ar fi scos un bou din fântână în sabat, dar le-a arătat și în ce constă adevărata odihnă a lui Dumnezeu - eliberarea oamenilor de consecințele păcatului. Aceste așa-zise încălcări ale sabatului erau, din punct de vedere moral, cea mai bună și mai desăvârșită respectare a poruncii.

Indiferent ce poruncă de pe prima tablă a Legii luăm - cu cât intrăm mai mult în detalii, cu atât mai clar se dezvăluie desăvârșirea Sa absolută ca Om. Glorificându-L pe Dumnezeu în toate privințele, inima Lui a respirat mereu: „Este desfătarea Mea, Dumnezeu Meu, să fac plăcerea Ta” (Psalmul 40.8). Aici, în Sfânta Sfintelor a inimii și a vieții lui Hristos, era realmente o locuință potrivită pentru gloria lui Dumnezeu.

În instrucțiuni ni se spune că perdeaua era atârnată sub copci care uneau cele două câmpuri de covor (Exodul 26.33). În consecință, un câmp de cincisprezece covoare acoperea Sfânta Sfintelor (din care o parte probabil că depășea partea din spate a cortului), iar celălalt câmp de covoare acoperea Locul Sfânt. Nu este nepotrivit să presupunem că partea care acoperea Sfânta Sfintelor a simbolizat perfecțiunea Domnului nostru în toată responsabilitatea față de Dumnezeu, iar partea care acoperea Locul Sfânt a indicat responsabilitatea față de oameni. Să ne ocupăm acum puțin și cu această ultimă parte.

Baza oricărei relații umane corecte este ascultarea față de prima poruncă de pe cea de-a doua tablă: „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” (Exodul 20.12). De aceea, vedem la Domnul nostru cum a realizat cu desăvârșire această supunere: „S-a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus” (Luca 2.51). Cât de multe sunt cuprinse în aceste cuvinte simple și cât de desăvârșit a fost El în această responsabilitate fundamentală. Nu este surprinzător faptul că, pe măsură ce creștea în statură, El a crescut „în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor”. Acest lucru înseamnă că toată creșterea Sa a fost bună și că nu au fost dezvăluite trăsături dezamăgitoare de caracter - pentru că nu existau: totul era plăcut atât lui Dumnezeu, cât și oamenilor.

Când analizăm astfel fiecare dintre aceste porunci de pe cea de-a doua tablă a Legii, descoperim că Domnul nostru nu numai că a îndeplinit în viața Sa dreptatea cerută, ci a făcut chiar mai mult. Plin de dorință, omul întinde mâna și smulge ceea ce nu-i aparține, fără nici măcar să se îngrozească de furt. În contrast cu acesta este Domnul nostru, despre care citim în Psalmul 69.4: „Trebuie să dau înapoi ce n-am furat”. El, cel fără pată și curat, a adus atât

pacea, cât și iertarea bieților copii ai păcatului și ai rușinii. Deși oamenii aduceau mărturii false, El a proclamat adevărul sincer, oricât de greu era, și a dat mărturie credincioasă despre dragostea și mila lui Dumnezeu. Ca și Creator și Stăpân al tuturor lucrurilor, El nu avea unde să își plece capul, dar nu a cârtit niciodată.

Am putea să ne îngrozim să folosim aceste interdicții cu privire la El, ca și cum ar fi fost necesar să fie înfrânat. Ceea ce trebuie reprimat în om nu exista în El. În schimb, Legea exista în inima Sa. Prin urmare, Legea (în limitele ei) era o reflectare a caracterului Său perfect - nu numai în cerințele sale exterioare, ci și în aplicarea ei interioară și profund spirituală.

Dar El a mers dincolo de simpla împlinire a celei de-a doua table a Legii. Se spune: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”, dar El Și-a iubit dușmanii până la dăruirea vieții Sale. El a fost într-adevăr aproapele celor nevoiași din întreaga lume – un „prieten al păcătoșilor” (Luca 7.34). Astfel, orice responsabilitate față de Dumnezeu și de oameni, pe care a împlinit-o, a arătat desăvârșirea Sa. Când ne amintim că Legea, care a fost onorată și împodobită prin El, dovedește de păcat pe cei mai buni dintre oameni, desăvârșirea Sa fără păcat este cu atât mai evidentă. Ceea ce este „puterea păcatului” (1. Corinteni 15.56) în noi era dovada neprihănită în El. Să ne amintim încă o dată, că toată această desăvârșire era umană: era un multiplu de patru. Slăbiciunea, dependența și supunerea formau fundalul pe care erau expuse toate frumusețile ființei Sale incomparabile.

Dimensiunea unitară a tuturor covoarelor

Cele zece covoare aveau o singură „dimensiune”. Acest cuvânt înseamnă „a extinde, a întinde” și, prin urmare, aplicarea ca standard. Este o imagine potrivită a vieții Domnului, căci fiecare parte a ei se conforma unui standard neschimbabil. Nimic nu era disproporționat. În fiecare acțiune și în legătură cu fiecare persoană, se desfășura aceeași perfecțiune în slăbiciune.

Dacă privim la fiecare dintre cele zece porunci, nu am putea spune că una dintre ele a fost respectată mai complet decât cealaltă. Acest dezechilibru al caracterului este cel care arată nepotrivirea omului în fața lui Dumnezeu și nevoia unei nașteri din nou. Chiar dacă se pare că cineva respectă una sau două dintre porunci, el este lipsit de gloria lui Dumnezeu în toate acestea: „Pentru că, cine va păzi toată Legea, și va greși în *una*, s-a făcut vinovat de toate” (Iacov 2.10). Prin urmare, atât în ceea ce privește mântuirea, cât și sfințirea, trebuie să ne întoarcem cu totul de la noi înșine. Hristos este singura sursă de ajutor. Aici găsim singura măsură pentru fiecare faptă. Gloria lui Dumnezeu a fost testul, iar această glorie a fost pretutindeni arătată în desăvârșire. El nu a fost mai desăvârșit în condamnarea păcatului și a ipocriziei decât în iertarea și vindecarea sufletelor bolnave de păcat. Harul nu a întunecat dreptatea, nici dreptatea nu a întunecat harul. Răbdarea era întotdeauna asociată cu promptitudinea, fermitatea cu blândețea.

Numele Tău include orice har
pe care Dumnezeu ca Om l-a putut arăta;
O viață divină, aici jos,
În El deplin se vedea.³

Îmbinarea celor două câmpuri de covoare - cele două responsabilități aparțin împreună

Acest lucru ne conduce, în cele din urmă, să ne gândim la modul în care aceste două câmpuri de covoare au fost legate între ele. Cuvântul pentru „îmbinare” este revelator. El provine din aceeași rădăcină ca și „Hebron”, care înseamnă prietenie sau chiar părtășie. Și acest lucru ne indică unitatea deplină a ființei Domnului nostru. Dorința psalmistului: „Fă-mi inima neîmpărțită, ca să se teamă de Numele Tău” (Psalmul 86.11), și-a găsit în El o realizare desăvârșită. După cum am văzut deja, cuvântul „covoare” este strâns legat de cuvântul „frică”, așa că vedem aici această unitate în frica de Dumnezeu, așa cum a trăit-o Domnul nostru.

De asemenea, este demn de remarcat faptul că covoarele erau unite între ele pe laturile lor și nu la capete. Astfel, ele erau paralele între ele și se întindeau în lățime. În legătură cu Domnul, acest lucru arată că nu au existat perioade temporale succesive, în care viața Lui să fi intrat în cerințe noi sau necunoscute până atunci ale voinței lui Dumnezeu. Calea se deschidea în fața Lui, El avea experiențe noi în această lume a pustietății, dar cu El se găsea întotdeauna responsabilitatea deplină a dragostei desăvârșite față de Dumnezeu și față de oameni, de la început până la sfârșit. Poate că putem spune astfel: pe tot parcursul vieții Sale, El a umblat în conformitate cu toate cele zece porunci.

Scriptura nu spune nimic despre modul în care covoarele individuale au fost unite între ele. Posibil să fi fost cusute împreună, dar nu ni se spune. Spre ceea ce ni se îndreaptă atenția, însă, este modul în care cele două câmpuri de covoare au fost unite între ele. Fără îndoială, învățătura subliniată în acest lucru va fi fost deja conținută într-o bună măsură în ceea ce am avut în fața noastră în celelalte piese.

Nu este oare unul dintre motivele acestui aranjament faptul că omul se separă atât de ușor între responsabilitățile sale față de Dumnezeu și față de oameni? Vedem acest lucru în toate religiile naturale. Dumnezeu este exclus din domeniul vieții de zi cu zi. Datoriile față de aproapele, responsabilitățile în casă și în afaceri sunt lucruri de care trebuie să ne ocupăm singuri. Nici voința și nici ajutorul lui Dumnezeu nu sunt implicate aici, ca să nu mai vorbim despre cerințele de natură generală, cum ar fi onestitatea, moralitatea și altruismul.

Răspunsul, pe care Domnul l-a dat învățătorului Legii (Luca 10.25-37), expune acest gând din inima omului. Pe bună dreptate, învățătorul Legii a răspuns că Legea cere dragoste desăvârșită față de Dumnezeu și față de aproapele. Ce pagubă că, în ciuda acestei conștientizări, el încă mai credea că poate moșteni viața veșnică făcând ceea ce nu făcuse și nu putea face niciodată, căci prin Lege vine cunoașterea păcatului (compară cu Romani 3.20), dar nu și puterea de a o împlini. În loc să-și recunoască păcatul și să se bazeze pe deplin pe harul lui Dumnezeu, se spune: „Dar el, dorind să se îndreptățească, l-a zis lui Isus: «Și cine este aproapele meu?»”. Observi tu cum el ocolește orice referire la Dumnezeu și, prin urmare, la prima tablă a Legii? Dumnezeu este atât de departe, nevăzut și necunoscut, nu se poate oare considera de la sine înțeles că el Îl iubește și Îl slujește? Dacă acum și-a limitat aproapele la câțiva prieteni simpatici, față de care și-a îndeplinit îndatoririle de semeni, nu ar putea avea speranța legitimă de a merita viața veșnică? În viziunea învățătorului Legii, deci,

era evident că nu exista o legătură prea mare între cele două domenii de covoare.

În general, această atitudine este prea des întâlnită în rândul oamenilor. Atunci când o persoană își iubește semenii, Îl iubește și pe Dumnezeu. Acest lucru este văzut ca fiind adevărata evanghelie și această „regulă de aur” este ușor acceptată ca o regulă care poate fi pusă în aplicare - astfel, Dumnezeu este deposedat de drepturile Sale asupra creaturilor Sale. În schimb, în Scriptură se spune: „Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său” (1Ioan 4.21). Acest lucru inversează gândirea omului și Îi conferă lui Dumnezeu locul de drept al supremației și stăpânirii, respectiv, recunoaște că acest loc Îi aparține.

La Domnul nostru, în schimb, nu a existat o astfel de separare a responsabilităților. El nu a pierdut din vedere, nici măcar pentru o clipă, faptul că S-a coborât din cer, nu pentru a face voia Sa, ci voia Celui care L-a trimis (compară cu Ioan 6.38). Vom vedea acest lucru în modul în care au fost unite cele două câmpuri de covoare.

Cheotori albastre

Looloth (cheotoare, fundă, buclă) derivă din cuvântul rădăcină „a rostogoli”. Nu trebuie să ne gândim mult la funcția și semnificația acestor bucle. Posibil ca acest cuvânt să se refere la forma rotundă a unei zale, în care era agățat cârligul, fără a pătrunde în țesătura covoarelor în sine. Acestea din urmă a rămas intacte și fiecare covor în parte era perfect. „Bucă”, care le era atașată suplimentar, constituia un adaos, în sensul că instrumentul de a uni un câmp de covoare cu celălalt nu întrerupea modelul covoarelor.

Cât de mult ne amintește acest lucru de Domnul nostru! Dragostea Sa pentru oameni era atât de cuprinzătoare, ca și cum întreaga Sa viață ar fi fost plină de ea, încât chiar și necredința a fost forțată să recunoască frumusețea caracterului Său uman. Așa a fost, iar în comparație cu oamenii, El este *Omul ideal* - și totuși este mult mai mult decât atât! În același mod, dragostea Sa pentru Dumnezeu era la fel de absolută, ca și cum nu ar fi existat niciun om. El iese în evidență ca fiind Omul al doilea, pentru care Dumnezeu era totul. Pe „țivul” covorului cel mai exterior al unui câmp se aflau buclele (cheotorile) albastre, pentru a ne aminti de intenția lui Dumnezeu de a exista o legătură formată în mod divin între responsabilitatea față de El și față de creatura Sa, omul. Nu ne putem gândi că Domnul nostru Se gândește la om și uită de Dumnezeu în legătură cu acesta, și nici invers. El nu a fost nici un pustnic, nici un simplu filantrop (prieten al oamenilor).

După cum am văzut, cheotorile erau albastre - culoarea cerului. Astfel, faptul că El era *din* cer, trăia *în* cer și urma să se întoarcă *în* cer a marcat întreaga Sa viață de ascultare. Semnul cerului era pe toate. Pe ceea ce vorbea despre dragostea și ascultarea Sa desăvârșită față de Dumnezeu erau cheotorile albastre, pentru a arăta că această dragoste și ascultare urmau să se contopească cu o viață pe pământ, îmbinând responsabilitățile acestei vieți cu slujirea Sa pentru Dumnezeu. Astfel, cheotorile albastre de pe al doilea câmp de covoare arătau că totul era una cu devotamentul său față de Dumnezeu.

Nicio viață nu a fost vreodată atât de complet consacrată lui Dumnezeu ca a Lui: inimă, suflet,

duh și putere – pe toate le-a pus permanent în slujba lui Dumnezeu. Dar acest devotament nu a făcut din El un pustnic. Se interzice orice gând de viață monahală egoistă, cu care îndreptățirea de sine umană a asociat numele creștinismului. El L-a iubit pe Tatăl Său în mod desăvârșit, ceea ce era în același timp dovada dragostei Sale desăvârșite față de om. Nicio mână și nicio inimă nu au fost atât de pline de dragoste și de muncă pentru om ca a Lui, dar nu era nimic sentimental sau doar caritabil în asta. Peste toate erau cheotorile albastre, care legau totul de voința Tatălui Său. El a făcut multe minuni: orbii și-au primit vederea, leproșii au fost curățați, șchiopii au umblat, morții au înviat (Matei 11.5), dar nu trebuie să credem, în ceea ce privește aceste lucrări de dragoste și putere față de oameni, că S-a epuizat în ele. El a revelat lucrările pe care Tatăl I le-a dat să le facă: „Trebuie să lucrez lucrările Celui care M-a trimis”; „Ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările acestea” (Ioan 9.4; 14.10). Aici Îl vedem pe adevăratul „Aproapele”, a cărui dragoste pentru oameni a fost întotdeauna în ascultare de dragostea Sa pentru Dumnezeu.

Numărul cincizeci

Această idee este întărită de numărul de cheotori, precum și de copcile de aur, care legau cele două câmpuri. Erau câte cincizeci din fiecare, adică $5 \times 5 \times 2$, pe care am dori să le asociem cu o responsabilitate deplină, ba chiar sporită, atunci când ne gândim la înmulțirea celor doi cincii. Întregul înmulțit cu doi, ca și cum din nou ar fi trebuit să se sublinieze cele două laturi, cea umană și cea divină - și astfel o mărturie desăvârșită a împlinirii tuturor cerințelor de către El. Sau mai degrabă trebuie văzuți în aceasta factorii 10×5 ? Ei bine, chiar și în acest caz, gândul rămâne, căci factorii sunt aceiași. În devotamentul Său față de Dumnezeu a respirat dragostea pentru oameni, care L-a caracterizat întotdeauna pe Acela a cărui „desfătare era în fiii oamenilor”. Astfel, nici o ascultare față de o poruncă nu a stat singură, ci a fost legată de toate celelalte. Era o haină fără cusătură.

Și nu este oare tocmai aceasta ascultarea, pe care Dumnezeu o poate accepta? „Cine va păzi toată Legea, și va greși în *una*, s-a făcut vinovat de toate” (Iacov 2.10). Pentru a atinge o adevărată dreptate, aceasta trebuie să fie completă, căci orice altceva este fragmentar și se aseamănă cu o haină murdară, chiar dacă se merge până la a da toate bunurile pentru a-i hrăni pe săraci sau până la a-și da trupul pentru a fi ars (compară cu 1. Corinteni 13.3). Aici, ca pretutindeni, toate lucrurile strigă cu voce tare pentru Hristos, Singurul care a putut să ofere o astfel de ascultare și să-L glorifice pe Dumnezeu.

Copcile de aur

Această idee de glorificare a lui Dumnezeu este ilustrată de cele cincizeci de agrafe sau cârlige (copcii) de aur, care uneau bucelele (cheotorile).⁴ După cum vom vedea mai târziu, aurul reprezintă gloria divină. Aceasta a fost întotdeauna înaintea Domnului nostru, căci singura Lui dorință era ca Numele Tatălui să fie glorificat (Ioan 12.28). „Eu Îl onorez pe Tatăl Meu” (Ioan 8.49). „Eu Te-am glorificat pe pământ” (Ioan 17.4). Cât de clar vorbește acest lucru despre cât de complet de liber era El de orice egoism și aroganță. Dar nu ne amintește oare, de asemenea, că o astfel de ascultare, deși umană, necesită mai mult decât forța umană pentru a fi realizată? Nicio creatură simplă nu ar putea să o îndeplinească - și cu atât mai mult nicio creatură *căzută*. Copcile de aur ne amintesc că, caracterul desăvârșit, pe care l-

am văzut, nu este doar uman, ci și divin. O Persoană divină, și totuși Om adevărat, a unit în Sine toată ascultarea, toată dragostea pentru Dumnezeu și pentru om. Nu putem spune că în acest fapt stă misterul arătat în perdea: Dumnezeu revelat în carne (compară cu 1. Timotei 3.16)?

A nega Dumnezeirea lui Hristos, înseamnă, deci, a distruge legătura care a făcut viața Sa o unitate perfectă și a lăsa doar o fracțiune, care este ea însăși pătată și desfigurată de false afirmații, că nu ar fi fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Oamenii care vorbesc despre frumusețea lui Isus, despre bunătatea Sa, despre acordarea de ajutor din partea Lui, despre viața Sa ireproșabilă etc., și totuși neagă faptul că El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, se înșală pe ei înșiși și pe alții. Aceste copcii de aur erau indispensabile pentru a uni câmpurile de covoare într-un întreg perfect. Dacă sunt date la o parte, totul este desfigurat. Cine Îi neagă în mod conștient și voit Dumnezeirea, pângărește Templul lui Dumnezeu și este un adevărat vrăjmaș al Domnului. Dar chiar și acolo unde nu este așa, poporul lui Dumnezeu poate pierde partea reală a adevărului despre minunata Persoană a Domnului nostru, dacă nu pune în fața lui, într-un mod deosebit, marele și gloriosul fapt: „Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1.1). Fie ca Duhul Sfânt să pună Persoana Sa binecuvântată, incomparabilă, nu numai în gândurile noastre, ci și să O ancoreze în inimile noastre - El, Subiectul adorării, dragostei și al ascultării noastre de bunăvoie.

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(4\)](#)

Titlul original: „The Linen Curtains their Dimensions, etc.”

Prelegerea a 4-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] A se vedea Introducerea la volumul 1 al *Numerical Bible* („The Pentateuch”) și cartea *The Numerical Structure of Scripture* de F.W. Grant pentru o tratare cuprinzătoare a acestui subiect important. Nota traducătorului: În limba germană, a fost publicată broșura *Die symbolische Bedeutung der Zahlen* a aceluiași autor (disponibilă la Ernst-Paulus-Verlag).

[2] Să vedem cât de des se întâlnește numărul zece și factorul său cinci în descrierea cortului. Existau zece covoare interioare (Exodul 26.1), iar scândurile aveau o lungime de 10 coți (Exodul 26.16). De asemenea, existau zece stâlpi și zece postamente pe laturile de vest și de est ale curții (Exodul 27.12). Dimensiunea curții era de 100 de coți în lungime și 50 de coți în lățime. Cel mai probabil, Sfânta Sfințelor avea o formă perfect cubică de 10 coți fiecare. Erau o sută de postamente de argint, adică 10x10 (Exodul 38:27), alcătuite din banii de ispășire, 10 ghere pentru fiecare om (Exodul 30.13). Erau cincizeci (= 10x5) de cheotori și copcii (Exodul 26.5) și cinci stâlpi la intrarea cortului (Exodul 26.37). Erau cinci drugi din lemn pe fiecare dintre cele trei laturi ale cortului (Exodul 26.26). Altarul arderilor de tot avea 5 coți pătrați, iar înălțimea curții din față era de 5 coți (Exodul 27.18).

[3] Tradus din cântarea „Jesus – how much Thy name unfolds” de Mary Bowley (1813-1856): Thy name encircles every grace | That God as man could show; | There only could He fully trace | A life divine below.

[4] Cuvântul pentru „cheotori”, *karsim*, vine de la un verb care înseamnă „a îndoi” sau „a curba” și astfel este redat în Isaia 46.1,2. Acolo este vorba despre umilirea falșilor dumnezei din Babilon, care au fost îndepărtați. Aici, îndoierea, respectiv cârligul este pentru a face o legătură între ceea ce I se cuvine lui Dumnezeu și ceea ce i se cuvine omului. Nu reprezintă ea oare harul Celui care S-a smerit pentru a prezenta gândurile lui Dumnezeu despre om? Poate că găsim în aceasta și o aluzie la smerirea Sa, care L-a determinat să se lege, ca să zicem așa, de creație, pentru a o

aduce în armonie eternă cu Creatorul ei.